

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2024. NYÁR

Szerkesztői sorok

Ismét befejeződik egy tanév, és ránk köszönt a nyár. A tanulók és oktatóik számára megszokott mozzanatok ezek. Mi azonban – több rovatunkban is – mégsem rutinszerűen szeretnénk elgondolkodni az egyházunkban meghirdetett „Ifjúság éve” kapcsán, hiszen nem pusztán közhely az, hogy az Egyház jövője elképzelhetetlen az ifjúság nélkül.

Idén, az általános tisztújítás évében a gyülekezeti élet vezetőit, felelős munkatársait választották meg szerte az országban. Vajon mi, vagy ki készíti a mai szolgálatvállalókat és a hosszú ideje ezt végzőket, hogy tisztviselők legyenek a saját közösségükben? Erre keressük a választ a megyei oldalakon és az Arc/Kép-ben.

Nem elsősorban filozófiai fogalom az „igazság”. Mennyire objektív, illetve szubjektív az igazság? Egyházi vagy világi fogalom ez? Pilátus kérdésével kapcsolatban – Mi az igazság? – olvashatunk három nézőpontból is tovább gondolatokra érdemes gondolatokat.

Olvasmányos témáinkat most is az igei útra indítók, a Megosztom és a gyerekeknek szóló rovatunk keretezik. Jó olvasást és töltekezést kívánok!

Koczor György főszerkesztő

Istennel teljesíteni a távot

Egy váltófutás a Balaton körül sok tekintetben emlékeztet az Istennel, gyülekezettel, társakkal való kapcsolatra. A versenynek van számtalan apró részlete, amelyekkel érdemes egy kicsit jobban is foglalkoznunk. Futás közben az ember megszomjazik, szüksége van frissítő vízre, történhet olyan is, hogy a táv közben a versenyző elesik, megsérül, és futótársai segítségére van szüksége. A sérült futó a továbbiakban is a csapat része marad, jelenlétével, szavaival, más esetben távolról írt üzeneteivel biztatja a többieket. A táv során emelkedők és lejtmenetek is váltják egymást. Az emelkedők teljesítése komoly erőfeszítés, hiszen felfelé lassabban halad az ember, így nehezebben fogynak a kilométerek. A futó úgy érezheti magát, hogy tapos, tapos, de nem halad semerre. A lejtmenet is hordoz kihívást, a futónak kontrollálnia kell a sebességét, nem engedheti meg magának, hogy egyszerűen vigye lefelé a lendület. A fent említett körülmények bár nehezíthetik a versenyt, mégis sok az öröm, amit a futás, a csapatban való részvétel ad.

A hosszútávú váltófutásnál nagy jelentősége van a társaknak, akik együtt mozognak, biztatják a másikat, futás közben megosztják egymással az élmüket, ruhájukat, vizüket is, jókat be-

szélgetnek, és együtt lesznek győztesek azzal, hogy teljesítik a távot. Az én csapataim mindig törekedtek a legjobb időre, de leginkább a közösségi élmény, a kihívások teljesítése, a célba érés volt elsődleges. Bárki is volt a befutó, néha többen is egyszerre teljesítettük a záró távot, együtt örülhettünk annak, hogy megcsináltuk. A célba beérkezve elfeledtük mindazt a nehézséget és fáradtságot, amely futás közben jelentkezett.

Úgy látom, hogy a keresztyén élet is csapatjáték, Jézus Krisztussal egy csapatban, és azokkal a társakkal, akik velünk együtt futnak, örülnek, máskor elfáradnak, elesnek. Egymásra vagyunk bízva, van egy közösségi aspektus, amelyet nem lehet félretenni keresztyénként. Az Istennel való kapcsolatunkban is ott van Ő, aki felemel minket, szomjat oltó vizet ad, és továbbsegít.

„És ezt mondta nekem: Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz.” Jel 21,6-7

János apostol, a Jelenések könyvének írója, a mennyei istentisztelet látomásának látója ezekben a versekben egy cél-fotót mutat nekünk. Leírja, hogy hova érkezhettünk meg majd egyszer. Az örök

életbe, a speciális győzelem felé mehetünk az életünkben. Az új teremtésbe, amiről az Isten azt mondta, megtörtént.

A győzelem azt jelenti, hogy gyermekei lehetünk az Istennek, hogy vele lehetünk az örökkévalóságban. Ez az igazi megérkezés mindenki számára, ahonnan már nem kell továbbmenni. Már itt a földön megtapasztalhatunk ebből valamennyit; abból az Istenből, aki mellénk állt földi futásunkban, társakat küldött, és társakat küld mellénk.

Ebben a világban a győztesekről sokszor leginkább az jut eszünkbe, hogy ők azok, akik jobban teljesítenek másoknál, legyőzik a többieket. Azonban a krisztusi győzelem valami egészen más. Nem kell legyőznünk a másikat, nem kell nála jobbnak lennünk, ez nem egy olyan verseny, ahol a százból csak egy nyerheti meg a teljes nyereséget. Van lehetőségünk mindannyiunknak győztesnek lenni, úgy beérni a célba, hogy ott a mennyei Atyánk vár minket. Nem önmagunk erejéből kell nyernünk, hanem Krisztussal. Ő az, aki már győzött, és vele együtt mi is győztesek lehetünk.

Nagy Ádám

Igehirdetés Szentháromság ünnepe utáni 9. vasárnap 2Tim 2,19-21 alapján

Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonosz mindenki, aki az Úr nevét vallja! Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.

Keresztyén Gyülekezet!
Szeretteim a Krisztusban!

Visszatérő válsághelyzetek vannak a gyülekezetben. Elerőtlenedés, elgyengülés, félelem a jövőtől. Mindezt nem külső események idézik elő. Bár mi szeretünk külső okokat keresni, hibáztatjuk a politikát, a gazdaságot. Egyre hajtogatjuk, hogy elnyomják az egyházat. Nagyon tanulságos lenne a 2000 éves egyháztörténetet végigkutatni, s ha ott időznénk sokat, amikor meggyengült az egyház, keresnénk az okokat, hogy miért. S hosszabban időznénk ott is, ahol erősödött az egyház, s ott is megvizsgálánánk az erősödést elősegítő tényezőket. Nagyon meglepő eredményre jutnánk. Most azonban ne a múltban, ne a szomszédban kutassunk, más felekezeteknél, más gyülekezeteknél, hanem itt nézzünk körül. Miért küzd a gyülekezetünk az elgyengülés kérdésével? Minden felfele ívelő mutató ellenére szép számmal vagyunk együtt vasárnaponként. Szépek az épületeink. Mindezek mellett miért aggódunk a holnap miatt? Miért érezzük, hogy a 110 éve kis magból kinőtt növény veszélyben van?

1. A legfontosabb ok a tévhit.

A hamis istenhit, amivel tele van az életünk. S most nem azokra gondolok, akik itt keresztesztették a gyermekeiket, és amikor hittanra, konfirmációra hívom: „Köszönjük lelkész úr, mi azóta már más közösségbe tartozunk.” – mondják.

Testvéreim! Mi rendszeresen itt vagyunk az ige körül, de a mi gondolataink között is van sok téves elgondolás. Néhányra szeretnék most rávilágítani. Gyermekeket hívok hittanóra, a család buzgó hallgatója az igének. „Jaj kérem, túlterhelt a gyermek, sok különórája van, hogy versenyképes legyen. Majd, ha konfirmandus korú lesz, akkor küldjük, mert mi hű evangélikusok vagyunk.” Eljön a konfirmáció ideje. „Csak röviden, hogy erről is tudjon valamit” – mondják a szülők. Betakarítási

időben kevesen vagyunk a templomban. „Be kell takarítani, amit kaptunk.”

Testvéreim! Ezek olyan jól kigondolt válaszok, hogy már mi is elhiszük, hogy igazak. Csak ezek a válaszok tévesek az élet kihívásaira. Ezekkel a válaszokkal nem lehet missziót végezni a gyermekeink között. Ez nem egy egység az élet és a tanítás között. Ezzel a magatartással egy olyan Istenről tanúskodunk, aki elvesz tőlünk, aki szegényebbé tesz, aki egyik kezével ad, a másikkal elvesz. A kereső embereket így nem tudjuk megszólítani. Azt a lelki vákuumot, amely 1990 után keletkezett Magyarországon, így nem tudjuk betölteni. Ez történt az első gyülekezetekben. Ezért inti Pál a munkatársát, hogy vigyázzon. A baj belül van, nem kívül.

2. Nincs más alap, csak Jézus Krisztus.

Ezt az alapot nem ronthatja meg a gyülekezet tagjainak a hitetlensége, reménytelensége sem. Ez az az alap, amire Isten építette az egyházat. A korok, az emberek, az eszközök módosulnak, de az egyház alapja, hogy Jézus Krisztus meghalt a kereszten, azért, hogy nekünk életünk és üdvösségünk legyen. Bűneink büntetését Isten Rá tette. Ezért tévhit, amikor azt mondjuk, mindenki üdvözülni, aki jó ember. Nincs más alap: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11) Ha más alapot keresünk, a magunk erkölcsi teljesítményeit, elgyengül a gyülekezet.

Testvéreim! Az alap változatlan. Isten ma is adja. Ha eddig másra építettünk, közvéleményre, pénzre, saját teljesítményekre, akkor most itt a lehetőség, kezdjünk újat.

3. Az új élet meglátszik rajtunk.

Ez elsősorban a gonosz elhagyását jelenti. Ez nagyon nehéz, ehhez nagy alázatra van szükség, erős önismeretre. Hosszú harcok sora áll Pál apostol vallomása mögött is: „Azt a törvényt találok tehát magamban, hogy - miközben a jót akarom

tenni - csak a rosszat tudom cselekedni. Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, tagjaimban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaimban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.” (Róm 7,21-25)

Kedves Testvéreim! A saját harcaimból is tudom, hogy ez lehetetlen, csak néhány napos eredményeket érek el, s utána jön a keserű tapasztalás: vagyok, aki voltam. (József Attila fordítása):

„Önnön erőnk csak délibáb, És bizony esnénk esten; De harcba küldte Egy Fiát Értünk maga az Isten. Kérde-dé, ki az? Jézus, az Igaz. Sok had, Egy a fő, Nincs Isten más, csak Ő, Krisztus, a Győzedelmes!” (EÉ 256.2)

De ha Isten velem, akkor van értelme a harcnak, mert lesz eredménye, amint fölnézek Krisztusra, meglátom, mint szeret Ő is engem, és meglátom benne a testvéreket.

4. Így leszünk az Úrnak hasznos edényei.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy hasznos voltunk Istentől van, nem a mi eredményünk. Ez segít, hogy elkerüljük a felfuvalkodottság bűnét. Tudom, hogy a jó cselekedeteim mögött is Isten szeretete áll. Ha ez a szeretet eljut rajtam keresztül valakihez, legyen áldott érte Isten.

Válság a gyülekezetben? Mi a kiút? Hagyjuk el a tévhitet! Építsünk Krisztusra! Döntéseinket rajta mérjük le! Kérdezzük meg gyakran: vajon Krisztus mit szól hozzá? S ha valami sikerül, legyünk alázatosak! Ismerjük el, csak edények vagyunk, akik drága kincset hordozunk, a kincs nem én vagyok! Ámen.

A 2012-ben elhangzott igehirdetés rövidített változata

JÚNIUS

DE MÓZES ÍGY FELELT A NÉPNEK: NE FÉLJETEK! ÁLLJATOK HELYT, ÉS MEGLÁTJÁTOTK, HOGYAN SZABADÍT MEG BENNETEKET MA AZ ÚR! (2MÓZ 14,13a)

Az egyiptomi kivonulás eseményébe csöppenünk bele. Izrael népe elhagyja a birodalom területét és kiér a pusztába. A fáraó szíve ismét keménnyé vált, és katonáit maga mellé véve üldözőbe veszi Isten fegyvertelen népét. „Ekkor nagy félelem fogta el őket, és segítségért kiáltottak Izrael fiai az Úrhoz.” (2Móz 14,10)

Szorult helyzetünkben mi talán nem ezt tesszük? A 121. zsoltár szavaival azt kérdezzük: „Honnan jön segítségem?” A zsoltár pedig megadja a választ is: „Segítségem az Úrtól jön, aki az eget és a földet alkotta... Az Úr megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet... most és mindenkor.” Bizony, ilyen Urunk van! A szorult helyzetben ezért biztathat így Mózes (ill. általa maga Isten): „Ne féljete!” Nem vagytok egyedül! Ebbe a biztatásba kapaszkodva lehet eleget tenni az ige elvárásának is: „Álljatok helyt!” A helytállás azt jelenti, hogy valaki derekasan küzd, kitart, megállja a helyét, kiállja a valóság próbáját. Ez a mi feladatunk. De nem egyedül kell megtennünk. Legfőbb segítők a helytállásban az Úr. Mennyi próba van már mögöttünk, amiben helyt kellett állnunk, amit előre legyőzhetetlennek láttunk, mégis meg tudtunk birkózni velük! Előre tekintve szintén próbák egész sora vár még ránk. Mindehhez kell az Úrtól érkező erő, biztatás és bátorítás. Ez pedig még egyszer elhangzik Mózes beszédében: „Meglátjátok, hogyan szabadít meg benneteket ma az Úr!” Megszabadít. Ez nem is kérdéses. Hogyan? Jézus által hozta el Isten a szabadítást. Megmutatta, hogy nincs olyan szorult helyzet, még a földi élet végét jelző halál vagy a lelkiület nyomorító bűneink sem, amiből ne tudna győzelemre juttatni. A halált legyőző, élő Jézusnak a jelenléte közöttünk, a mi életünkben keresztény hitünk középpontja. Mi Jézus feltámadásából élünk, ebből merítünk erőt és reménységet. Így szabadított meg bennünket Atyánk, és ezután is így tesz velünk, értünk mindent.

Szabóné Nyitrai Márta

JÚLIUS

NE ÁLLJ A ROSSZAT AKARÓ TÖBBSÉG MELLÉ, ÉS NE VALLJ PERES ÜGYBEN A TÖBBSÉGGEL TARTVA, NEHOGY ELFERDÍTSD AZ IGAZSÁGOT. (2MÓZ 23,2)

A felvilágosult ember, aki korunk jellemző embertípusa, úgy gondolja, hogy a mai ember már más, mint a régi korok embere. Mint például a Kr. e. 1300 évvel élt nomád emberek, akiket Mózes éppen néppé igyekszik kovácsolni. Pedig ha Mózes fenti törvényt olvassuk, és őszinték vagyunk, akkor azt kell mondanunk: ez az intés ma is szükséges, hogy megszólaljon, és megmutassa a rendet a ma emberének. Hiszen a ma embere is leginkább a többség mellé áll, nem törődve azzal, hogy a többség jót vagy rosszat akar, az igazat vagy a hamisat képviseli. S teszi mindezt azért, mert a többségben „el tud tűnni”. Ne szólj szám, nem fáj fejem – mondja közmondásunk. Így kiáltja mindenki a 'Feszítsd meg!' -et Jézusra nagypénteken, és így marad az igazság magára, így marad Jézus egyedül. A társadalmi együttélés, a civil közösségek törvénye ez a törvény. Mégsem mondhatjuk mi, keresztények, hogy nincs hozzá semmi közünk. Hitünk a mindennapokban él, vagyis hitünkről a mindennapok mutatják meg, hogy valóságos-e vagy csak hitnek mondott. Mert a hitben járó ember nem bújik a többség mögé, vállalva ezzel a rosszat, a hamisat; a hitben járó ember vállalja az igazságot, vállalja Krisztust, vállalja azt a szót, magatartást, amit Krisztus mondana az ő helyében. Ahogyan Ordass Lajos mártírújságunk vállalta. Nem bújt a többiek háta mögé. Nem menekült el. Még akkor sem, amikor tudta, hogy eljönnek érte, de még nem tudta igazán, hogy mi vár rá bátor kiállásáért.

Legyen ez az ige számunkra is intés, de legyen egyúttal biztatás is: kiállni az igazság mellett, Krisztus mellett – a keresztény ember útja, a mi utunk. Aki erre rálép, mindig meg fogja tapasztalni, hogy nincs egyedül. Még sincs egyedül. Krisztus vele lesz. Békességet ad lelkének és átéli Isten szeretetét. Adjon Isten mindannyiunknak ilyen erős hitet, amely kitart, megtart akkor is, ha a többség nem a mi utunkat járja.

Isó Dorottya

AUGUSZTUS

AZ ÚR MEGGYÓGYÍJA A MEGTÖRT SZÍVŰEKET, ÉS BEKÖTÖZI SEBEIKET. (ZSOLT 147,3)

Hányan ismerünk magunkra? Gondjaink-bajaink mindig megtalálnak minket, nem hagynak nyugodni. Az élet próbatételei a keresztényeket sem kímélik, mi sem mentesülünk a fájdalom alól. A családban annyi bajra, betegségre bukkanunk egyszerre, hogy szinte felsorolni sem tudjuk. Mindenkinél megvan a maga keresztje, amivel minden reggel új napot kell kezdenie.

Nem próbál bennünket erőnkön felül az Úristen. Nemcsak a terheket szabja ki ránk, hanem erőt és segítséget is ad elhordozásukhoz. Csak kérnünk kell. Mindent kérhetünk Istentől. A lehetetlenért is imádkozhatunk. Egyetlen feltétel van: Jézus nevében kell kérnünk. Ez azt jelenti, ahogyan ő kérte: „Atyám... ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.” (Mt 26,39)

Mondhatja valaki, hogy ez egerút a csalódás ellen. Mintha előre megmagyaráznánk, ha Isten éppen az ellenkezőjét adja annak, amit kértünk. Holott arról van szó, amit Dietrich Bonhoeffer német lelkész mondott: „Isten nem teljesíti minden kívánságunkat, ellenben teljesíti minden ígését.” Ebben bízva minden terhet letehetünk imádságainkban. A hangosan kimondott szavak és terhek könnyűvé válnak, mert a megosztott bánat fél bánattá lesz, hiszen már nem egyedül cipeljük.

Krisztus értünk halt meg a gólgotai kereszten. Ő a mi Urunk, aki azért támadt fel, hogy életünk legyen. Ő az az Úr, aki „meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” Aki ezt meghallja, könnyebben tud továbblépni. A halál ténye nem kergeti kétségbeesésbe, nem rágódik az élet értelmetlenségén, teremtettségének miéértjén.

Isten leküldött egy fénysugarat: bízunk Őbenne. Ne csak a szenvedést lássuk! Ne csak a hiányt érezzük! Tudatosuljon bennünk az, hogy bármennyire fájdalmas is, hogy ez az élet változó és sokszor a halállal is szembekerülő, mégis ebben a változásban, a halál árnyékában is Jézus Krisztus, a világ világozsága mindig velünk van és velünk marad minden napon a világ végezetéig.

Szabó Ferenc

Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a fiataloknak!

Evangélikus egyházunk 2024-es éve az „ifjúság és elköteleződés” jegyében zajlik. Összhangban e tematikával többen ki is adták a jelszót az ideai általános tisztújítások kapcsán: FIATALÍTÁS! Miközben nem tagadható, hogy igen nagy szükség volna a fiatal generációk markánsabb jelenlétére az egyház életében, azt sem feledhetjük, hogy Isten igéjének tükrében sem erényt vagy előnyt, sem pedig hátrányt nem jelent az életkor. A meghívás ugyanis a Vele való közösségre és békességre – Jézus keresztsége óta – mindenkinek szól. De vajon mit mondhatunk ezen belül a fiatalokról? Mit üzen számunkra Isten igéje?

Isten igéje figyelmeztető szó. „Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod! De tudd meg, hogy mindezekért Isten megítél téged!” (Préd 11,9) Fontos, hogy jól értsük a prédikátort. Itt nem a „fiatalság, bolondság” vagy éppen a folyton fanyalgók által oly gyakran emlegetett „meglesz még ennek a böjtje” népi bölcsességek igazságáról van szó. Isten arra hív minket, hogy már fiatalon se hagyjuk ki Őt a számításból, meglátva és belátva, hogy az életünk s mindenünk az életben: AJÁNDEK. Jeremiás jó tanítómesterként így emlékeztet minket: „Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma...” (JSir 3,22) Amikor elragad a hűv, és azt gondoljuk, hogy „előttünk az élet”, „miénk a világ” és „határ a csillagos ég”, Isten igéje rámutat arra, hogy kegyelméből vagyunk, akik vagyunk (1Kor 15,10), hogy nélküle semmit nem tehetünk (Jn 15,5), és hogy a lehetőségeink sem korlátlanok (1Kor 6,12). A szabadság gondolata mindig imponált a fiataloknak. Sokak számára azonban mindez nem jelent többet, minthogy az lehet, ami akar, azt tehet, amit akar, függetlenedhet mindentől és mindenkitől, még az Istentől is. De miért akarnánk szabadok és függetlenek lenni attól, akinek mindent köszönhetünk? „Ha a Fiú megszabadít, valóban szabadok lesztek” – mondja Jézus (Jn 8,36). Az igazi boldogság, sőt az igazi szabadság is csak Általa lehet a miénk.

Isten igéje bátorító szó. De Saul ezt mondta Dávidnak: Nem mehetsz el, hogy megvívj ezzel a filiszteussal, mert még fiatal vagy, ő pedig harchoz szokott ember ifjúkora óta. (1Sám 17,33) Saul így akarta óvni az ifjú Dávidot a Góliát elleni küzdelemtől. Ezzel szemben nagyon beszédes, amit Dávid nem sokkal ezután a nála több fejű magasabb „óriásnak” mond a harctéren: „Te karddal, lándzsával és dárdával jössz ellenem, de én a Seregek Urának, Izrael csapatai Istenének a nevében megyek ellened, akit te kicsűfoltál.” (1Sám 17,45) Ez az igaz hitnek a bátorsága. Nem azt nézi, ami a szembe előt van, hanem Isten igéjére és örök ígretére apelál: „Veled leszek!” Bizony, ma is ez a döntő: Reánk tekint-e, megszán-e minket a mi Istenünk? Jézus eljövele óta jó reménységünk lehet e kérdést illetően, hiszen Őbenne Isten igent mondott az életünkre. Luther ezért hittal énekelte: „Ha

Ő velünk, ki ellenünk, az Úr a mi oltalmunk...” Meg ezt: „De küzd értünk a hős vezér; kit Isten rendelt mellénk...” És ezt is: „Velünk az Úr táborba száll...” (Vö. EÉ 254)

Isten igéje vigasztaló szó. „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,30–31) Sokszor hallom manapság – nemcsak kérdésre válaszul, hanem gyakran kérdés nélkül is – a fiataloktól: „Fáradtak vagyunk.” Isten igéje rámutat az erő soha ki nem apadó forrására, magára az élő Úrra, aki ezt is mondja: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.” (Ézs 41,10) Erre utal a zsoltáros is: „Ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.” (Zsolt 18,30b) Pál apostol pedig ezt írja egyik levelében: „Mindennek van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,13) A „győzelmes jobb” számunkra Jézus Krisztus, akiben kiáradt ránk Isten szeretetének ereje. Nem arról van szó, hogy ezután elkerülnek a gondok, bajok és nehézségek, hanem arról, hogy van valaki, aki mindig mellettünk áll, aki harcol értünk, aki segít és támogat minket. Szép korálunk soraival szólva: „Színed előtt minden nap elegendem, / De van nekem tenálad kezesem.” (EÉ 129/4)

Isten igéje követésre hívó és küldetésre indító szó. „Az ÚR azonban ezt mondta nekem: Ne mondd, hogy fiatal vagy, hanem menj, ahova csak küldelek, és hirdesd, amit csak parancsok. (Jer 1,7) Aki megalkotott minket, aki életet adott nekünk, és aki ma is gondot visel rólunk, nem akarja, hogy tétlenül tespedjünk. Sokféle ajándékaink vannak, amelyeket használhatunk. Amikor végzős diákjaimmal a „hogyan továbbról” beszélgetünk, évről-évre egyre színesebb és szélesebb a paletta. De bárhová is vezetni őket s vezet minket Isten Lelke, a bennünk élő reménységről mindenhol és mindenkor tanuszkodhatunk.

Ha pedig mi hűtlenné válunk, Isten akkor is hű marad. (Vö.: 2Tim 2,13) Ebben erősít meg a keresztségünk is, amely szilárd fundamentumként visszavonhatatlanul hirdeti ígretét: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy.” (Ézs 43,1b) Ha igazán megértjük, hogy Fia által mit cselekedett velünk Isten, akkor az e hitből fakadó reménység által könnyebb lesz a hétköznapi terheit is cipelni. Ővele, Őáltal és Őbenne többé nem értelmetlen és üres az életünk, hanem a néha kőfalként élénk tornyosuló akadályok ellenére is bizton haladhatunk a cél felé, amely a földi lét határain is túlmutat.

Bár csak meghallanánk a mi Urunk figyelmeztető, bátorító, vigasztaló, követésre hívó, küldetésre indító és a végső célhoz elsegítő igéjét, hogy aztán áldása is megnyugodjék rajtunk ma és mindenkor!

Weltler Gábor

Az érzékelésen innen és a hitvalláson túl

Egy különös elme emléke és kritikája

Ezen rövid írással egy olyan gondolkodónak állítok emléket, aki alapjaiban határozza meg az európai gondolkodás történetét. Filozófiája olyan autonóm és átfogó, hogy több filozófiai iskolát is útjára indított. Előre szeretném bocsátani, hogy eme személy életművét inkább átfogóan, semmint nagyon részletesen ismerem, de az tény, hogy munkássága gondolatokat ébresztett bennem teológus koromban, amelyet igyekeztem legalább valamennyire megismerni, és tény az is, hogy az ő filozófiája és az én hitvalló lelkem több ponton szemben áll egymással. Itt az ideje, hogy megnevezem ezt a génuszt, akiről ezen sorok szólnak! Ő pedig nem más, mint Immanuel Kant.

Kant kerekén 300 esztendővel ezelőtt, 1724. április 22-én látta meg a napvilágot a keletporosz Königsbergben, a mai Kalinyingrádban, és ugyanitt halt meg 1804. február 12-én. Szülővárosát ritkán hagyta el. Pietista édesanyja szigorú vallásos nevelésben részesítette. Szülővárosa egyetemén filozófiát, matematikát, fizikát és teológiát hallgatott. Később pedig számos tudományterület szakértője és oktatója lett. Tanított matematikát, logikát, metafizikát, erkölcsöt, természetjogot, antropológiát, vallásfilozófiát, fizikai földrajzot (úgy, hogy állítólag a város határában hullámzó tengert sem látta egész életében), ásványtant és pedagógiát. Saját filozófiáját kritikus filozófiának nevezi, amellyel az emberi gondolkodás forradalmát kívánta elérni. Azt vallotta, hogy az emberi észnek saját magát kell önnön ítélőszéke elé állítania. Három alapkérdése a következő: *mit tudok, mit kell tennem, és miben remélhetek?* Állítása szerint a tudomány nem mondhat le arról, hogy a dolgok lényegét (Ding an sich) kutassa, éppen ezért az általános és szükségszerűt kell megfogalmaznia. Ez azonban nem tárgyi tartal-

mú ismeret, hanem tudatunk a priori részét képezi. Az a priori, az a posteriorival szemben (ami a tapasztalattól kiinduló ismeretet jelöli), eleve meglévő, vagyis a tapasztalástól független ismeretre utaló logikai és ontológiai kifejezés. Kant a priorinak tekinti azt, ami szükségszerűen, mindennemű tapasztalattól és konkrét tapasztalástól függetlenül létezik. Ilyen például a tér és időszemlélet, a megértés összes kategóriája, vagy az értelem eszméi.

Logikus tehát a kérdés, hogy vajon Kant hogyan vélekedik Istenről. Hatvanhat esztendő korában megjelentette „*Az ítélőerő kritikája*” című munkáját, három évvel később pedig az ismertebb „*Vallás a tiszta ész határai között*” című írását. Érvéle szerint az ontológiára visszavezethető istenervek nem bizonyíthatóak, ugyanis túllépik a lehetséges tapasztalás minden határát. Am Kant nem vonja kétségbe Isten létezését, de megfogalmazásaiban mint feltételezésről beszél róla. Mindebből következik, hogy Kant tagadta Isten értelemmel való megismerhetőségének és bizonyíthatóságának lehetőségét, valamint a kinyilatkoztatás természet-

fölötti eredetét. A vallásra pedig mindössze úgy tekint, mint az ember megjobbításának módszere. Ennek következtében pedig a keresztyén hit lényegét az erkölcsben látja és nem a teológiai tanításban és dogmatikában. Ezzel pedig nagyban hozzájárult ahhoz a káros tendenciához, amely a racionalizmus okán olyan mélységekbe rántotta az európai protestantizmust, amelynek keretében a prédikációk elvesztették teológiai igényességüket és erkölcsjobbító beszédeké silányultak. Immanuel Kant kétségtelenül korszakalkotó gondolkodó és meghatározó polihisztor volt, ám megítélésem szerint rossz irányba kormányozta a protestáns észak vallászméltét. Lehet mondani, hogy a lutheri ortodox beszél belőlem, de attól a tény tény marad. Az Istennek tetsző, erkölcsös élet valóban elválaszthatatlan a keresztyén hittől, de mindez a helyes Krisztus-hit következménye, amelyet a Szentlélek ajándékoz nekünk a Szentírásban, helyes teológián és dogmatikán keresztül. János apostol szívünkbe helyezi, hogy az Isten iránti szeretet szorosan együtt jár az ember iránti szeretettel, Jakab pedig arra hívja fel figyelmünket, hogy cselekedetek nélkül a hit halott. Am a hitünk a Szentháromság ajándéka a számunkra, amely a Vele való kapcsolaton keresztül formálódik és erősödik. Abban nagyon is igaza van Kantnak, hogy a végtelen Isten jócskán túl van az emberi ész, logika és megtapasztalás határain, de éppen ezért kell szívünk hitével és bizodalommal közelítenünk hozzá, hogy meghalljuk szerető Urunk önfeltáró magyarázatát, hogy megtapasztalhassuk a hallott és az ízelet szent igében és így növekedhessünk az üdvösségre

Gömbös Tamás

Felhasznált irodalom

- Boros János, Lendvai L. Ferenc (szerk.), Bevezetés a filozófia történetébe – A preszokratikusoktól Derridáig, Osiris Kiadó, Budapest, 2009.
- Nyíri Tamás, A filozófiai gondolkodás fejlődése, Szent István Társulat, Budapest, 1973.
- <https://lexikon.katolikus.hu/K/Kant.html> [megtekintés 2024. április 30.]

Vissza- és előretekintés CIKLUSZÁRÁS IDEJÉN

Idén, az általános tisztújítás évében egyházunkban egy új hatéves ciklus veszi kezdetét. A 2018-2024 közötti időszak legjelentősebb eseményeire tekintünk vissza Szemerei János püspöknek az április 26-i kerületi közgyűlésen elhangzott gondolataival. Egyházkerületünk lelkes vezetője a legfrissebb népszámlálás eredményeit emelte ki az elmúlt éveket összefoglaló beszámolójában.

Disztópia	Mikor fogy el? (2001-2022 alapján)
római katolikus	2043
görög katolikus református	2056
evangélikus	2051
adventista	2125
pünkösdi	2603
ortodox katolikus	2210

A 2022-ben lezajlott népszámlálás adatai 2023 szeptemberében váltak nyilvánossá, és sokakat egyszerűen sokkoltak. Azt a lélektani határt is sokszor említik, hogy a teljes népességben belül az egyházhoz valamilyen szinten tartozók aránya 50 % alá került.

Fábr György északi egyházkerületi felügyelő készített egy olyan elemzést, ami végképp mellbevágó. Ez az ún. disztópiás tábla azt mutatja, hogy amennyiben a 2001 és 2022 közötti létszámsökkenési ütem ugyanilyen tempóban folytatódna, akkor melyik egyház mikorra fogyna el teljesen: az evangélikusok 2051-ben.

Viszont a legutóbbi népszámlálás adatainál Magyarországon 2011-hez képest nem csak a vallásokhoz tartozók, de a vallástalanok száma is erősen csökkent... Ugyanis a vallásra vonatkozó kérdésekre (amire nem volt kötelező válaszolni) jóval kevesebben válaszoltak, mint a korábbi népszámlálásokon, a lakosság nem egészen 60 %-a.

Természetesen fontos utánajárni annak, hogy a fakultatív kategóriába sorolt vallási kérdések ki nem töltése miért ilyen magas, mert ennek oka van, de az biztos, hogy a nem válaszolókat, a társadalom 40 %-át mi nem tekinthetjük úgy, mintha ők nem is léteznének, és közöttük nem volnának evangéliku-

sok, akikért felelősséggel tartozunk. A statisztikai törvényszerűségek szerint jó alapunk van feltételezni, hogy a nem válaszoló 40 %-ban is hasonló arányban vannak a különböző felekezetekhez tartozók (köztük evangélikusok), illetve a vallástalanok.

Népszámlálás 2001-2022 ev.-ok sz. nem vál. 100%-ra		
2001: 304 705	10,8%	341 597
2011: 215 093	27,2%	295 457
2022: 176 503	40,1%	294 662

A népességsökkenés 2011-2022 között 3,4 %, az evangélikusoké pedig 0,3 %

Ez a tábla a három utolsó népszámlálás evangélikus adatait mutatja azzal a kiegészítéssel, hogy a válaszolók mellett a nem válaszolók arányosan feltételezhető adatait hozzáadtam a tényszámokhoz, vagyis a népszámlálási számokat 100 %-ra felkerekítettem. A tábla bal oldali oszlopában a tényszámokat, középen a nem válaszolók arányát látjuk, a tábla jobb oldali oszlopában pedig a 100 %-ra felszorozott számot. A reális népegyházi számunk ehhez a 294 ezerhez biztos, hogy sokkal közelebb van, mint a 60 %-os válszokból kapott tényszám.

2011 és 2022 között Magyarország teljes lakossága 9.937.628 főről 9.603.533-ra csökkent, ami 3,4 %-os fogyatkozást jelent. Ugyanezen időszak alatt a 100 %-ra vetített evangélikus lakosság 795 személlyel lett kevesebb a 11 évvel korábbihoz képest. A fogyás az persze fogyás, aminek nem örülünk, a mértéke viszont számomra nagy meglepetés volt. Az evangélikusok fogyási rátája ugyanis jelentősen kisebb, mint az országos népességfogyás, az

említett 3,4 %-hoz képest csupán 0,3 %. Számomra ez a legörvendetesebb felfedezés! A 2022-es népszámlálás adatai ebből a szempontból a számszerű fogyás ellenére pozitív jegyeket is mutatnak egyházunkra vonatkozóan. Ha igaz, és igaznak látszik, a teljes népegyházi számunk lassabb ütemben fogyott, mint a teljes lakosság. Ez minden látszat ellenére azt jelzi, hogy az egyházi szolgálatban állók erőfeszítéseinek igenis volt eredménye!

A jogos egyházféltés, a gyakori hiba-keresgetés, vagy éppen önvád mellett fontos meglátnunk azt, hogy vannak pozitív eredmények is. Fontos tudatosítanunk, hogy Isten szeretete és áldása ezekben a nehéz időkben talán nem olyan látványos, de nem fordult el tőlünk.

Bátorításul hadd idézzem Pál apostol mondatát: „*Tehát, szeretett testvéreim, legyetek állhatatosak, rendíthetetlenek, tegyetek mindig többet az Úrért, hiszen tudjátok, hogy munkátok nem hiábavaló az Úrban!*” (1Kor 15,58)

A tisztújítás évében így köszönöm meg az elmúlt 6 évben egyházunkért végzett erőfeszítéseket és a hűséges munkát az egyházkerületben, az egyházmegyékben és a gyülekezetekben. Abban a reményben fogadjuk szeretettel a következő hatéves ciklusban a szolgálatra vállalkozó testvéreket, hogy az ő szolgálatukat is megáldja az Isten.

Így kérem testvéreinkre, valamint szolgálatunkra és egyházunkra Isten áldását.

Felelős:
Adámi Mária
maria.adami@lutheran.hu

Miért lettem újra presbiter?

Balla Emőke veszprémi gyülekezetünk felügyelője. Szolgálatát már régóta hűséggel végzi. Őt kérdeztem hitéről, a gyülekezettel való kapcsolatáról, gyülekezeti feladatairól.

– Mióta vagy presbiter, felügyelő a gyülekezetben?

– 2006-ban választottak presbiternek, 2008-ban másodfelügyelőnek, 2022 novemberében felügyelőnek. Egy rövid, tört ciklus után idén tavasszal nem volt kérdés, hogy folytatom a szolgálatot.

– Miért vállaltad ezt a szolgálatot?

– Szeretnék tenni a gyülekezetért, adni, mert én is nagyon sokat kaptam ettől a közösségtől. Több alkalommal nyilatkoztam, mennyire fontos számomra a gyülekezet. Mindig szívesen teszek bizonyosságot erről. Sokakkal közeli, baráti a kapcsolat, de mondhatom azt is, hogy ez a közösség a családom, az otthonom. Nehéz élethelyzetemben különösen is érzem, hogy megtart, segít, támogat, mellettem áll ez a közösség. Megtisztelő a bizalom, a gyülekezeti tagok felém áradó szeretete, figyelme.

– Mik a konkrét feladataid?

– Másodfelügyelőként megismertem a felügyelői szolgálatot, képviseltem a gyülekezetet városi rendezvényeken, gyülekezeti, templomi ünnepeken, ökumenikus imahéten. Konfirmációkon köszöntöttem a konfirmandusokat. Veletek, lelkészekkel megbeszéltük az aktuális ügyeket. Új feladat lesz az óvodával való kapcsolattartás, ügyek intézése; a nyáron elkészül az Örömhír Evangélikus Keresztyén Óvodánk, a kicsik egy modern, minden igényt kielégítő épületben kezdik az új tanévet. Missziós feladatunk is van: megkeresni, utánamenni, hívogatni a gyülekezetből elmaradt híveket. Most, amikor a finnországi Rovaniemi testvérgyülekezetből érkező vendégek fogadására és az egyházkerület missziói napjára készülünk Veszprémben, látom, hogy milyen sok szervezés, előkészület vár ránk. Így van ez a felügyelői szolgálattal is: ahogy az ember egyre inkább részese ennek, úgy látja egyre jobban, mennyi mindent kellene tennie. Hiszem, hogy Isten ad majd erőt, ha elhívott erre a szolgálatra.

– A szolgálatban szerzett tapasztalataid alapján milyen útravalóval indítanál el egy presbitert, aki most indul a szolgálatba?

– Hallja meg a hívást, vállalja a szolgálatot, érezze, hogy szükség van rá, érezze a közösség támogatását. Végezze lelkesen, hittel, jó kedvvel, szívvel, készséggel a feladatokat. Legyen jelen a gyülekezetben, minél többször, minél több helyen. Álljon itt útravalóul egy ige az egyik szívemhez közel álló zsoltárból: „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” (Zsolt 27,14)

Köszönöm az interjút!

Isó Dorottya

Befogadtak

Még nem tudom, milyen is lesz presbiternek lenni, de azt már tapasztaltam, milyen a Kaposvári Evangélikus Gyülekezet tagjaként élni. 2017. március 19-én léptem be először a templomunk kapuján útkeresőként. Más felekezetből érkeztem, nem találtam addig a közösséget, amelyben otthonra lelhetek, a hitünk megélésében társakra találhatok. Gyülekezetünk akkori lelkészeivel korábban ismertük már egymást, reformáció ünnepén pedig ültem is ezekben a padokban. Mégis, azon a napon megérkeztem. Az istentisztelet végeztével Máté úgy köszöntött, „Isten hozott!” Második vasárnap pedig Bogi jegyezte meg a kézfogásnál, hogy „ha másodszor vagy itt, az nem lehet véletlen”. És valóban nem volt az. Szívbeli közösség fogadott. Szeretettel köszöntöttek a gyülekezeti tagok először engem, később a családomat is. Eleinte csak résztvevők voltunk a gyülekezet programjain, később egyre több lehetőséget kaptam arra, hogy segíthessek ezeken az alkalmakon. Velünk örültek a családuk bővülésekor, és segítenek abban, hogy gyermekeink ne csak

a közvetlen családkhoz, hanem a közösségünkhöz is tartozhassanak. Ők már evangélikus keresztségben részesültek Andika segítségével, idősebb fiunk pedig jelenlegi lelkészünk, Gábor mellett evangélikus konfirmálkodó lett. Pár évvel ezelőtt, a gyülekezetünk alapítványa felkért, hogy kuratóriumi tagként segítsem a munkáját, amit örömmel vállaltam el.

2024-ben, amikor pedig éppen csak 7 éve, hogy a gyülekezet befogadott, presbiterré választottak. A szó, ami először eszembe jutott ennek kapcsán, hogy hihetetlen. Hiszen sok olyan család van a gyülekezetben, amelyek több generáció távlatából tartoznak ide. Ugyan sosem kezeltek „érkező”-ként, mégis az vagyok. A hálámat viszont ki sem tudom fejezni azért, ahogy befogadott bennünket a közösség.

Ugyanezzel a feljűk fordulással köszöntöm az új tagokat, és biztosítom őket arról, hogy jó helyre, szeretettel és hittel ragasztott gyülekezetbe érkeztek. Az összetartozás, egymásra figyelés és gondoskodás pótolhatatlan a ma embere számára. Szolgálatommal szeretném a közösségünknek meghálálni, hogy otthonra találtam közöttük.

Erdei-Vigh Éva
presbiter

Miért lettem presbiter?

Él egy kicsiny evangélikus gyülekezet a Bakony festői szépségű fennsíkján, Tésén. A legfrissebb adat szerint száztízven vallották magukat idetartozónak a faluból, közülük mintegy nyolcvan van vesznek részt valamilyen formában a közösség életében. A rendben tartott épületek, a szépen parkosított udvar mind a gondos kezezőről tanúskodnak. A több ezer négyzetméternyi parkban esténként madárcsicsergés hallatszódik. Béke van. Szeretek ebből a nyugalomból munkába indulni. Szeretem, ha reggel még be kell szaladjak valamiért a templomba vagy a parókiára. Jó elénekelni egy-egy reggeli hálaadó éneket, imádkozni a napi eseményekért.

Hol kezdődik a presbiterré válás útja? Első templomi emlék, hogy a templompad háttámlája mögül kíváncsian várom, mikor mondhatom el én is a karácsonyi versemet a többiekkel. Aztán egy-két éven belül már a konfirmandus csapat tagja voltam, lelkesen vettem részt a lelkészünk által szervezett kerékpártúrákon, csendesnapokon és konfirmandus heteken. Így nőttem bele a gyülekezet közösségébe. Átélttem Isten megszólító szeretetét, az Úr Jézus személyes Megváltómmá lett. Vezette az életemet a gimnáziumból

a szombathelyi egyházzene szakra, és közben ifjúsági heteken és a helyi istentiszteleteken tanított az Ő követésére. Mindez arra indított, hogy Isten szeretetét odaadó szolgálattal igyekezzem meghálálni.

A főiskoláról hazatérve egyre több lehetőség tárult elém. Jó volt beleállni Istenünk áldásának folyamába, megtapasztalni, ahogy lépésről lépésre vezetted gyülekezetünket az építkezésekben: mintegy 20 év alatt megszépülhetett a parókiánk, a templomunk, a templomkertünk és a temető is.

Azonban mindannyian tudjuk, hogy hiába a szép környezet, a lényeg, hogy üdvözülőkkel teljenek meg a felújított épületek.

Isten különös csodája, hogy kicsiny gyülekezetünkben vasárnaponként délelőtti gyermekistentisztelet, délutáni felnőtt istentisztelet, este pedig ifjúsági alkalom van. A hétközi bibliaórákon testvéri közösségekben vagyunk együtt a napi igék körül. A nyári gyermek- és ifjúsági táborainkban a várpalotai és tési gyülekezeti tagokkal együtt teszünk bizonyosságot Istenünk szeretetéről a táborozóknak. Hálás vagyok értük, és örömmel vállalom a szervezési feladatokat és a rám háruló felelősséget.

Miért lettem presbiter?

– Mert az Úr Isten lelki otthont adott nekem, és ezzel együtt feladatot is: szolgáljam Őt zenével, pályázattal, fűnyírással, takarítással, tanítással, bizonyosságtétellel, felelős döntésekkel, mikor, mire van szükség.

– Mert a gyülekezet is bizalmat szavazott nekem. Szeretnék, hogy én is részt vegyek a döntések meghozatalában.

– Mert Isten Igéjére figyelve szeretnék olyan javaslatokat tenni gyülekezetünkben, melyekkel építhetjük Isten országát már itt e földön.

Nincs fontosabb dolog annál, mint hogy az örökkévaló Istenhez vezessünk embereket, s közben pedig munkánkkal segítsük az istentiszteleti és más lelki alkalmak helyszínéül szolgáló teretek kialakítását, rendben tartását, vonzóvá tételét! Ha tudom, mit nyertem Krisztusban, természetes, hogy másokat is részesíteni akarok ebből a jóból. Ez nem presbiteri kiváltság, ez minden hívő küldetése. A presbiterség annyival több ennél, hogy az egyéb szolgálat mellett döntésekkel is befolyásolhatom a gyülekezetemben megvalósuló eseményeket, beruházásokat. Isten áldja meg az Általa és Érte végzett szolgálataidat!

Stanka Erika (Tés)

Gyékényesi szolgálók

Istenhívó családban nőttem fel. Szüleim, nagyszüleim vallásossága sokat jelentett számomra. Életemet, gondolkodásomat meghatározták ezek a dolgok. Édesapám 23 évig volt a gyékényesi gyülekezet felügyelője. Az a fajta szeretet, amit kaptam tőle, megtanított, hogy életem fő kérdése ne az legyen, hogy mit kaptam, hanem hogy mit tudok tenni mások megsegítéséért és a gyülekezetért. Édesapám halála után az a megtiszteltetés ért, hogy engem jelöltek, illetve választottak meg a gyülekezet felügyelőjének. Ez a tisztség számomra azt jelenti, hogy az Istentől kapott kegyelmet és tudást úgy tudom némiképp viszonzni, hogy tudásom és édesapám tanítása, szelleme szerint építem a gyülekezetet. Ezt szeretettel és türelemmel próbálom végezni.

Ritecz József • Gyékényes

Nagy megtiszteltetésnek érzem, hogy presbiter lehetek, amit nagy örömmel vállaltam. Igyekszem a gyülekezet életében aktívan részt venni, a feladatnak megfelelni, ami nemcsak tisztség, de felelősség is. Örülök, hogy ennek a közösségnek tagja lehetek. Hálás vagyok Istennek a rám bízott feladatért, és igyekszem a Tőle kapott képességeimmel a gyülekezet épülését szolgálni, ami hitbeli életemben is erősít.

Peti Tímea • Gyékényes

Miért lettem presbiter?

Iskoláskoromban mindig örömmel jártam hittanra: nagyon is érdekelt, egyáltalán nem éreztem nyűgnek.

Gyermeki hittel vettem részt a konfirmációs oktatáson is, majd 1998-ban a kissomlyói templomban vizsgát is tettem, és először vehettem úrvacsorát. Középiskolába menve egy ideig még látogattam az ifiórákat, de sajnos elmaradt az életéből a templom és a gyülekezet. A világgal ismerkedve kerestem az utamat, az identitásomat, de sok mindennel próbálkozva valami, valaki mindig hiányzott az életéből. Fiatal felnőttként már Spanyolországban élve édesapám halála után kezdtem el újból templomba járni, Bibliát olvasni. Az addig nem használt, „fiókban tartott” ismereteim az Istenről, az ígéről és a vele való kapcsolatáról alapot és biztonságot adtak a nehéz időszak megéléséhez. Évek múlva, miután hazaköltöztem, végre anyanyelven hallgathattam az igehirdetést a templomban. Aki számára ez természetes, az el se tudja képzelni, micsoda kegyelem!

2022 szeptemberében kérdezte meg a lelkészünk, Kende-Kirchknopf László egy istentisztelet után, hogy nem lennék-e a gyülekezetben megbízott jegyző. Talán azért

szólt nekem, mert tudja, hogy kitartóan járok istentiszteletre, és jóban vagyok a billentyűzettel: rendszeresen írok cikkeket egy kemenesaljai lapnak. Nem számítottam a felkérésre, de nagy örömmel vállaltam. Az Úr hívott el, Ő adta a feladatot, én elfogadtam, a nevemet adtam hozzá. Szeretnék segíteni, adni valamit, hasznos tagja lenni Krisztus testének. A hitem élőbbé vált, a kapcsolatom az istentiszteletekről már ismert presbiterekkel és a felügyelőnkkel kapott még egy szint. A jánosváziaknak a kissomlyói presbiteri ülésekre való kijutása, a kiauotzás szerveződése egy élő, megélt hit része a mindennapokban.

Azóta szolgálom ezen a módon az Urat, de választott presbiter csak a húsvét hétfői beiktatás óta vagyok. A templomban az istentisztelet keretében az oltár körül állva a presbitérium tagjai személyes esküt tettek. Csak úgy dobogott a szívem! Nagy felelősséggel jár az élő Istenre megesküdni! Mindenki kapott egy ajándék könyvet: Szabó Lajos szerkesztésében a Vállalom című kiadványt, ami kifejezetten nem lelkészi szolgálatot vállalóknak íródott. Olyan frissen jött a nyomdából, hogy kinyitva még érezni lehetett az illatát! Az írásait azóta is olvasom, mert növelik az elköteleződést, az elhivatottságot és a kötődést a gyülekezethez, ahol jegyzőként igyekszem szolgálni az Urat.

Bincze Diána

Miért lettem újra PRESBITER?

Immáron a harmadik alkalommal választottak meg, és kezdtem meg a közös munkát gyülekezetünk életében mint presbiter.

Jómagam mint hitoktató és gyülekezeti munkatárs (katekéta) is próbálok segíteni a lelkészeink munkáját. Azt gondolom, hogy azért kaptam ismét bizalmat a gyülekezettől a presbiteri szolgálatra, mert hitoktatóként van kapcsolatom a gyerekekkel, hiszen alsótól egészen 5. osztályig tanítom őket, amikor csak tudok, részt veszek az ifjúsági alkalmakon, illetve az óvoda programjaiban is igyekszem bekapcsolódni, mindezzel pedig úgy gondolom, a gyülekezet szolgálatára, építésére lehetek. Szerencsés helyzetben vagyok, mert evangélikus óvodánk és általános iskolánk is van Bobán. Emellett még Celldömölkön (a katolikus iskolában), Gécén, Csöglén is taníthatok gyerekeket, ami nagyon változatos teszi a szolgálatomat. Igyekszem nekik a hittanórákat élménnyé is tenni, és nagyon örülök, amikor a visszajelzés megerősít

ebben. Szívesen veszek részt az egyházmegyei és országos egyházi programokon, többek között hittanversenyen, gyermeknapokon, konfirmandusoknak szervezett alkalmakon. Idén az országos iskolai hittanversenyre is bejutottunk, ahol a csapataink nagyon szép eredményeket értek el. A gyülekezeti országos hittanversennyel egybekötött, gyerekeknek szervezett programra pedig jutalomból vittük el őket, összesen 17 gyereket. Jól érezték magukat, élményekkel gazdagon érkezünk velük haza.

Szívesen vállaltam el az újabb ciklust, mert így még inkább részt vehetek és segíthetek egyházközségünk munkájában, hitéletében. Ehhez a vezérfonalat számomra a jól ismert zsoltárvers adja: *Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem!* (Zsolt 25,4)

A missziói munkánk kiemelten fontos ügyének tartom a gyermekek és fiatalok, fiatal szülők bevonását egyházközségünkbe, minden gyülekezet-

be. Létszámban és fiatalságban is egyre bővülő településeken, ahol gyülekezteink találhatóak, van – vagy legalábbis a lehetőség mindenképpen adott – miből meríteni.

Ide kívánczik az ige, amelyet természetesen minden évben újra és újra előveszünk iskolában, több osztályban vagy éppen a konfirmációs alkalmakon:

Menjete el azért, és tegyete tanítványná minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. (Mt 28,1)

Szeretem a kihívásokat és a munkát, főleg, ha úgy érzem, ez Istennek tetsző és az Ő dicsőségére szolgál. Isten áldását kérem az új presbitérium működésére. Az elmúlt 12 év bebizonyította, hogy az aktív gyülekezeti tagok munkája legalább olyan fontos, mint a presbiteri szolgálat. A gyülekezet segítségével, a presbitertársaim szolgálatával most újabb feladatok elvégzésére nyílt meg a lehetőség, amely reményeséggel szerint Krisztus ügyét is szolgálja.

Mesteryné Pődör Ágnes • Boba

Bakonycsernyei TISZTSÉGVISELŐK

Ifj. Márfi Árpád vagyok, családi állapotom nőtlen, foglalkozásom kertgondozó, hobbi a sportolás és a természetjárás. A Céltudatos Élet nevű kis csoport tagja vagyok 2017 óta. Rengeteg kérdéssel és kétellyel érkeztem ebbe a közösségbe, és bár hittem egy felsőbbrendű hatalomban, de a mi lenléte és a természete egyáltalán nem volt egyértelmű számomra, és szerettem volna a „végére” járni a dolognak. A kérdéseimre adott válaszok sokszor logikusak voltak vagy csak nekem tetszőek. A sokféle nézőpont és gondolat újabb és újabb perspektívába helyezte a hitet, Jézust és Istent. Szépen lassan egyre jobban úgy éreztem, hogy ennek több helyet kell szorítanom az életemben, és hogy ez, vagyis a hit Jézusban jobba tesz mindent. Amikor felkértek a presbiterjelöltség vállalására, nem hezitáltam, mert ha Isten úgy akarja, akkor megválasztanak, ha nem, akkor nem. Tudom, hogy a kereszténység egy „csapatjáték”, és remélem, hogy új tisztségemben hasznos tagja leszek az egyháznak, mert szeretnék tenni a hit gyarapodásáért és a világ jobbbá tételéért vagy legalább Bakonycsernyéért.

Buda Bálint vagyok, az iskolai éveimet leszámítva mindig Csernyén éltem. Teszem ezt most is feleségemmel, kisfiammal és szüleimmel. Jelenleg egy autóipari vállalatnál dolgozom középvezetőként, ahol koordináló feladatok mellett műanyag fröccsöntéssel foglalkozom. Szorosabb kapcsolódásom a gyülekezettel lépésről lépésre alakult ki. Ebben a Szentlélek belső munkája mellett nem elhanyagolható a 2017-ben induló Céltudatos Élet csoport hatása, akikkel azóta is rendszeresen ülünk össze beszélgetni. Fontosnak tartom megemlíteni továbbá nővérem és családjának példaértékű hitéletét, akik a gyermelyi gyülekezetben teljesítenek aktív szolgálatot. Szeretném megköszönni mindenki támogatását,

aki érdemesnek talált és szavazatával hozzájárult, hogy presbiteri tisztséget tölthessek be a gyülekezetben. Presbiterként igyekezni fogok legjobb tudásom szerint támogatni a gyülekezetet. Szívesen foglalkozom kisebb csoportokkal, egyénekkal. Fiatal felnőttek társaságában találok fel leginkább magam. Hangszeres tudással örömmel teszek szolgálatot zenés alkalmon, istentiszteleteken. A gyülekezet hasznos, aktív tagjaként bízom abban, hogy Istenkapcsolatom tovább tud fejlődni, mélyülni.

Kalincsák Ferenc vagyok, 50 éves, Bakonycsernyén a Petőfi utcában lakom, két fiatal felnőtt lány édesapja. Feleségem logopédusként a helyi iskolában, óvodákban segíti a gyermekek fejlődését. Villamosmérnök végzettséggel, egy székesfehérvári multinacionális vállalatnál karbantartásvezetőként dolgoztam sok éven át. Április elejétől, egy számomra teljesen új területen, termelésvezetőként folytatom munkámat ugyanennél a cégnél. Mindkét gyermekünk az Evangélikus Óvodába járt, így az evangélikus közösséggel Éván, Istvánon, az óvoda dolgozóin és a szülői munkaközösségen keresztül kerültem egyre közelebbi kapcsolatba. Munkahelyemen és magánéletemben egyaránt mind gyakrabban éreztem, hogy szükségem van lelki támaszra, s tapasztaltam meg a Szentlélek egyszerű erejét. Keresztiséget gyermekkoromban katolikusként kaptam, s már felnőttként, épp a megszeretett gyülekezet, evangélikus

közösség miatt döntöttem a konfirmáció mellett. 2018-tól presbiteri szolgálaton keresztül igyekeztem segíteni közösségünk életét. Az idei év nagy változást hozott abból a szempontból is, hogy szintén áprilisban választottak meg gyülekezetünk felügyelőjévé. Ezúton is szeretném megköszönni mindenkinek személy szerint a rendkívül megtisztelő bizalmat.

Ez a megtiszteltetés nagy felelősséggel jár annál is inkább, mert az én generációmnak – s ezen belül személyesen nekem is – kötelessége tovább vinni őseink örökségét. Az első évben szeretném Csernyin Sándor leköszönő felügyelő úr tapasztalatait és tanácsait keresztül megtanulni, mi a szerepem, feladatom, s ezt milyen szabályok szerint kell végeznem. Igyekszem a lehető leghamarabb felzárkózni, s aktívan végezni a szolgálatot.

GYŐR MEGYEI VEZETŐK

Dr. Hatos István felügyelő • Lébény: Lébényi vagyok, 43 éves és erős kötődésem van a gyülekezethez. Középiskolás koromtól kezdve 14 éven át kántor voltam. Édesapám 25 évig gyülekezeti felügyelő volt, az ő példája mindig előttem van. Eddig is presbiter voltam, és igyekeztem mindenben jól tájékozott lenni. Gépészmérnök vagyok, a Széchenyi István Egyetemen dolgozom, ahol a 3 D nyomtatás és forgácsolás a szakterületem. Nős vagyok, 4 kis gyermekünk van.

Milyen gondolatok foglalkoztatták, amikor megtudta a jelölést, illetve a megválasztást?

Nagy megtiszteltetés és ugyanakkor jó érzés, hogy sokan támogatnak és gondoltak rám. Bevallom, gondolkodtam a vállaláson, néha elbizonytalanodtam abban, hogy miként fog működni? Tudok-e rá elég időt fordítani, vagy sikerül-e majd összefogni a gyülekezetet?

Ön szerint mi a feladata egy felügyelőnek?

A gyülekezet anyagi és jogi kereteinek biztosítása és a lelki munka segítése. A gyülekezet egységének fenntartása és az egyházi szervek, illetve a társadalom előtti képviselése. A lelkészt, amennyire lehet, tehermentesíteni szükséges a nem adminisztratív és szervezési feladatokban, hogy a lelki életre több ideje legyen. A gyülekezet több épülettel rendelkezik.

Elődeinknek hála ezek jó állapotban vannak, de mindig adódik teendő. A gyülekezeti élet fellendítését és a teljes tagság megmozgatását tartom fontosnak.

Nem látom könnyűnek az egyházak helyzetét. A népszámlálás eredménye is ezt mutatja. Ezért fontos, hogy a gyülekezeten belül legyenek kis közösségek: pl. baba-mama kör, ifjúsági kör, énekkar, ami nagyrészt van ma is. Aktív presbitériumot szeretnék, ahol mindenkinek van saját feladata, ami egyben jó testvéri, mondhatni családi közösség is. Továbbá, hogy minden jó ügyben járjanak elől a presbiterek.

Ez nyilván sok időt jelent Önnek, erre milyen megoldást lehet találni?

Az egyház és a gyülekezeti élet fontos családunk életében, amit ennek megfelelően alakítunk. Feleségem támogat ebben, és a nagyszülők segítségére is számíthatunk.

Hodvogner István presbiter • Győr: 40 éves, 3 gyermekes édesapa vagyok, Celldömölkéről származom. Közgazdászként végeztem informatika szakon, egy mérnöki irodánál dolgozom angol, német nyelvi üzleti területen. Már diákéveim alatt is szorosan kötődtem az evangélikus egyházhoz az ifjúsági alkalmak és táborok, később a budapesti Luther Otthon által.

Hálás vagyok Istennek, hogy utánam nyúlt, és nem hagyta, hogy eltávolodjak tőle, majd a győri gyülekezetbe vezetett, ahol bekapcsolódtam a gyermek- és ifjúsági munkába, valamint a missziói bizottságnak is tagja vagyok.

Feleségemmel és gyermekeimmel rendszeres hangszeres, ének-zenei szolgálatot végzünk a nádorvárosi templomban a családi istentiszteleteken, a nyári táborokban és más alkalmakon.

Milyen tervei vannak?

Eddig képviselőtestületi tag voltam. Nagy áldás és megtiszteltetés, hogy presbiternek jelöltek és választottak. Nagyon fontos számomra a gyülekezeti élet segítése és építése. Továbbra is célom, hogy a családok és a fiatalok meggyökerezzenek az egyházközségben.

Nagy létszámú egyházközség lévén fontos, hogy egymást segítő, erős és az Úrba kapaszkodó közösségeket alkossunk. Fő célom az ifjúság körében végzett szolgálat, mert a bennük lerakott alapon épül tovább a jövő. Lehetőség szerint szeretném segíteni lelkészeinket hivatásuk gyakorlásában, hogy ne egyedül viseljék a fizikai és lelki terheket.

Honnan van ideje minderre?

Erre egy példával válaszolnék: Ha azt szeretnénk, hogy egy pohárba minél több kavics beleférjen, akkor a legnagyobbakkal kell kezdeni és utána a kisebbekkel. Az Úr ügyeit, mint a legnagyobbakat kell előre venni életünkben, a többit pedig utána, és akkor sok minden bele fog férni.

Limp János presbiter • Győr-Ménfőcsanak: 49 éves vagyok. Édesapám után lettem presbiter, aki kora miatt már tiszteletbeli tag lett. Hozzá hasonlóan én is egyéni vállalkozó, bútorasztalos vagyok. Reményeim szerint fiam is követ majd ebben. Úgy érzem, hogy tovább kell vinnem édesapám gyülekezet iránti elkötelezettségét, de ez nekem is örömet okoz. Igyekszem segíteni lelkészünknek, aki sokat tesz a gyülekezetért, amely nagyon aktív és áldozatkész. Hála Istennek nálunk mindig jó gyülekezeti élet volt, amit a 2006-os önállósulás után dr. Percze Sándor lelkész a szolgálata idején még tovább épített. A gyermekek és a fiatalok összegyűjtését és hitbéli nevelését tartom a legfontosabbnak.

Mit szeretne tenni a gyülekezetben?

Nemrégiben örökség útján gyülekezetünk tulajdonába került a parókiával szomszédos épület. Ennek az átalakítása és használatra alkalmassá tétele lesz majd nagy feladat. A templomnál tervezzük a sekrestyének és előterének a bővítését a gyakori rendezvények céljából. Ezekben az ügyekben szeretnék elsősorban segíteni.

Hogyan tud majd minderre időt fordítani?

Önálló vagyok, így magam osztom be az időmet, de a megrendelésekkel nyilván időre el kell készülni. Fiú és leány ikergyermekeink vannak, akik 14 évesek, és jól érzik magukat a közösségben.

Feleségem támogatására is számíthatok a presbiteri szolgálatban, ami szintén erőt ad nekem.

Koháry Ferenc

Miért lettem presbiter?

(Soproni Egyházmegye)

• Horváth-Szarka Ábel vagyok és idén az a megtiszteltetés ért, hogy a Sopronbánfalvi Evangélikus gyülekezet presbiterévé választottak. Miért örülök ennek? Azért, mert világi emberként azt gondolom, hogy rövidke életünk minden tétivel szembesítve kell majd megállnunk azelőtt a bizonyos trónszék előtt. Másrészt áldásos feladatnak érzem, hogy azt a sok ajándékot, melyeket csak úgy kaptam az Úristentől, egy kicsit talán meghálálhatom a gyülekezetnek úgy, hogy segíthetek a közösségi élet építésében.

• Jankóné Komornoki Karolina, Soproni gyülekezet:

Miért lettem evangélikus presbiter?

Hogyan lettem presbiter? Ez a kérdés gyakran járt a fejemben az elmúlt időszakban.

Úgy lettem presbiter, hogy gyermekkoromban a templom biztonságos helyet jelentett, ahonnan jó érzésekkel mentem haza. Serdülőkoromban a hit és a gyülekezethez való tartozás identitást, közösséget jelentett számomra. Felnőtt koromban gyermekeim fejlesztést, programokat, útmutatást, barátokat kaptak a gyülekezettől, ami számomra segítséget, támogatást jelentett.

Úgy lettem presbiter, hogy néhány évig édesanyám is presbiter volt, édes-

apám pedig a gyülekezet másodfelügyelője egészen a közelmúltig. Édesapám fáradhatatlan energiával szolgált a gyülekezetben és az életének minden más közegében. Szervezett, intézkedett, mindenki ismerte, mindenkit ismert. Mindenről volt véleménye, ki is fejtette szívesen. Műszaki és vezetési ismeretei mellett értett az emberekhez, könnyen megtalálta velük a közös hangot.

Úgy lettem presbiter, hogy édesapám tálentumaival nem rendelkezem. Introvertált személyiség vagyok, nehezen teremtek kapcsolatot. Nem vagyok jó szervező. Bátortalan vagyok, ha arra kerül a sor, hogy elmondjam a véleményemet. Nem értek a műszaki dolgokhoz, pénzügyi ismereteim csekélyek.

Úgy lettem presbiter, hogy amikor jelölést kaptam, az Úr és a gyülekezet iránti hála indított annak elfogadására, ugyanakkor arra számítottam, hogy aligha kapok majd néhány szavazatnál többet.

Úgy lettem presbiter, hogy a tisztújító választások előtt három nappal édesapámat az Úr hirtelen, váratlanul magához szólította. A gyülekezet tagjaitól ezekben a napokban rengeteg szeretetet, együttérző szavakat, meleg kézfogásokat és öleléseket kaptam, és ezek

mellé egy-egy szavazatot a választás napján. Istenem segíts, hogy felnőjek a feladathoz!

Add, hogy megtaláljam a hangomat és kamatoztatni tudjam azokat a képességeimet, amelyekkel hasznára lehetek a gyülekezetnek!

• Szalai Marcell, Rábasantandrás:

Hogy miért lettem ilyen fiatalon presbiter? Édesanyám is régóta tisztséget vállalt és az ő nyomdokaiba szeretnék lépni. Rendszeresen járok az istentiszteletekre, konfirmációm óta próbálom kivenni a részem az egyházi életből, ahol csak tudok segítek, felújításban, építkezésben, gyülekezeti programok előkészületeiben.

Presbiterként és gondnokként pedig az elkövetkezendő időszakban szeretnék még hasznosabb tagja lenni gyülekezetemnek!

• Gasztonyi Sándor, Rábasantandrás:

Mindig fontosnak tartottam a hitéletet, egyházi iskolákban végeztem a tanulmányaimat. A presbiteri tisztséget nagy megtiszteltetésnek tartom, igyekszem megszolgálni.

Édesanyámtól vettem át a stafétát. Évek óta kántorként szolgálom a gyülekezetben. Mivel jó a gyülekezet közössége, mindig öröm számomra bármilyen gyülekezeti eseményen részt venni, abban segíteni, ezért is mondtam bátran igent erre a tisztségre.

• Gáncs Tibor, Gáncsné Lőrincz Anita

Részemről szüleimet és nagyszüleimet követve, én is szívesen vállaltam a presbiteri tisztségre való felkérést.

Én Rábasantandráson, feleségem Soboron a szomszéd faluban szeretnék segíteni gyülekezetünk munkáját. Remélem megháláljuk a bizalmat.

Varga Tamás

Köszönjük Testvéreinknek,

hogy eddig is adományainkkal támogatták a Dunántúli Harangszót!

Kérjük megrendelőinket és Előfizetőinket, hogy továbbra is adományaik befizetésével támogassák újságunk megjelenését, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő: **Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség**
Számlaszám: UniCredit Bank **10918001-00000028-48030025**
Külföldről: **IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025**

Kérésre csekket küldünk!

A közlemény rovatba kérjük beírni a megrendelő neve és címe mellé: **Adomány DH**
(Egy újság egy évre szóló önköltségi ára 2.000 Ft/példány)

Tépelődés AZ IGAZSÁGRÓL

„Az igazság a győzelem, és győzni harcban kell, / De harcra már az igazságért buzdítottak fel. / Ez csapda, csupa öszszeviszsa kiforgatott szó! / Épp azért, mert nem érted, csak harcolni vagy jó.” (Locomotív GT: Prológ és trialóg).

Csapda volna az igazság? Azt gondolnánk, hogy ez képzelenség, hiszen az igazság objektív, kétségbevonhatatlan, mindentől független valami. Vagy mégsem? Hiszen tudjuk, hogy magyar igazságból is legalább három van...

Amúgy meg sokkal több. Annyi, ahányan cselekszünk, akarunk, vágyakozunk, tervezgetünk, élünk a földön. Napjaink fősodratú szlogenjeinek egyike éppen az, hogy nem szabad az igazságról mint meglévő tényről beszélni. Csak

is, önmagadnak is. Így szédül bele végül a világ az öngazság örvényébe. Magával rántva nem egyszer még a világban zarándokoló anyaszentegyházat is. Hogy aztán a szószékeken se az igazság szólaljon meg, hanem erre is, arra is tekintgetve relativizáljunk, elkenjünk alapvető kérdéseket, tojáshejón táncolva, figyelve megannyi öngazoló érzékenységre, és talán vágyakozva a tetszésnyilvánításra...

Vajon meghalljuk-e még ennek a fülsiketítő örvénylésnek a zajában a megrendítő vallomást: „Kezrede bízom lelkemet, te váltasz meg engem, Uram, igaz Isten!” (Zsolt 31,6)? Lesz-e valaha bátorságunk elengedni az olyannyira csábító öngazságok szemkápráztató sokszínűségét? Fel merjük-e tenni a kérdést magunknak, hogy mire megyünk az öngazolással?

Halálos ágyán – hol másutt? – Luther megtalálta a választ erre a kérdésre is: Wir sind Bettler. Hoc est verum.

Koldusok vagyunk. Ez az igazság.

Koldusok a világban, koldusok az Isten színe előtt. Legyőzöttek, reménytelenek, kiszolgáltatottak.

Pilátus így kérdezett: „Mi az igazság?” (Jn 18,38). Nem értette meg, hogy a válasz éppen ott állt előtte. Maga az Igazság. Az egyetlen Igazság. Aki így biztat: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.” (Jn 8,31-32). És aki nemcsak tanít és biztat, hanem cselekszik is. Szemben a kor sok igazságos-

ságot ígérő, önjelölt messiásával – de mennyit láttunk azóta is ilyet! – ezt a mi átkot hozó öngazságunkat letépte rólunk, és felvitte magával a keresztfára. Életét adta „az Igaz a nem igazakért” (1Pt 3,18).

Így lesz a koldusból minden kincs boldog birtokosa. Ez az igazság. Az egyetlen igazság.

Krisztus az egyetlen Igazság. Nincs is szüksége másra ennek a világnak, egyedül őrá.

Tubán József

kérdezni szabad róla, csak keresni szabad azt. Akiben mégis él valamilyen meggyőződés az igazságról, és nem hajlandó elfogadni, hogy sokféle, egymásnak ellentmondó igazság létezhet egymás mellett, annak nincs keresnivalója ebben a nyitott és sokszínű világban.

Aztán mindez persze rögtön a visszájára is fordul, valahogy így: te magad vagy az igazság! A te kezdedben van minden, a világ és az életed. Az igazság az, amit te annak mondasz. Semmi más nem fontos. Ha pedig így van, akkor a saját igazságod érdekében akár hazudhatsz is. Másoknak

IGAZSÁG: ISTEN MA IS CSODÁKRA KÉPES

Az igazság szóról nekem Isten igazságot tevő képessége, csodálatos hatalma jut eszembe. Ezt egy történeten keresztül szeretném megjeleníteni.

Barátnőm, Kata, egy hihetetlen csodán ment keresztül. Kata korán férjhez ment, és amikor Isten színe előtt öszszeházasodtak, mindkettőjükben megfogalmazódott az elhatározás, hogy sok gyermeket szeretnének.

Hamar áldott állapotba került Kata, de a 8. héten sajnos elvetélt. Nagyon el voltak keseredve, de sokat imádkoztak, és bíztak Istenben. Sajnos a következő két terhesség is vetéléssel végződött, de Kata nem volt elkeseredve, nem adta fel. Amikor vigasztalni próbáltam, láttam benne azt a nagy hitet, amit Isten felé tanúsított, és mindig mondta, hogy Isten több gyermekkel is meg fogja ajándékozni. Az imák meghallgatásra találtak, Katának két egészséges gyermeke született. Nagy volt a boldogság, de sajnos nem tartott sokáig. A kisfia még csak hároméves volt, amikor Katánál daganatos betegséget állapítottak meg. A műtét sikerült, de az orvosok csak pár hónapot jósoltak neki. Az egész család el volt keseredve, csak Kata nem. Mindig azt mondogatta, hogy érzi Isten jelenlétét, támogatását, higgyük el, meg fog gyógyulni. Közben járt kemoterápiára, de az állapota egyre romlott. Őt áttétet diagnosztizáltak nála, de ő töretlenül hitt Isten hatalmában, hogy képes lesz felgyógyulni. Nehezen teltek a hónapok, Kata járt a kemoterápiára, közben ellátta a családját és szüntelenül imádkozott. Mi csak azt vettük észre, hogy egyre jobban van. Lassan javulásnak indult. Három évig járt kemoterápiára, és tünetmentes lett. Rajta kívül senki nem mert hinni a csodában, de Istenbe vetett hite erőt adott neki a gyógyuláshoz. Csoda történt. Van igazság! Ahogy ezt az ismerősei mondták csodás gyógyulását látva, mert Kata gyógyulását mindenki kívánta, hiszen mindig mindenkin segített. Ez a történet is azt bizonyítja, hogy az Isten ma is köztünk van, és csodálatos tettei minket is megerősítenek hitünkben. **Adorjáné dr. Németh Anikó**

Az igazság kettős értelméről

A halál gondolata, a vele való foglalkozás tapasztalatom szerint erősen életkorfüggő. Ha az ember a saját életútjára visszatekint, és átgondolja, hogy különböző életszakaszaiban hogy vélekedett a kérdéssről, egyáltalán foglalkozott-e vele, meglepő tényekre talál rá. Amikor szerkesztő úrtól megkaptam a felkérést, hogy e témában írjam le gondolataimat, természetes volt, hogy nem mások, hanem a magam érzéseit kell papírra vetnem. Persze óhatatlanul az eddigi munkám során tapasztaltak is hozzájárulnak, amikor véleményt kell nyilvánítanom a kérdésben. Pályakezdeként négy évig mentőápolóként dolgoztam, majd ezt követően immár 38 éve a temetkezési szolgáltatás biztosítja családom anyagi hátterét. Ezen munkák inkább a halál utáni gyász különböző megnyilvánulásairól, reakcióiról adnak tapasztalatot. Megjegyzem, lehet, hogy e témában ez is megérne egy tanulmányt. Keresztyén emberként nem tudok, és nem is akarok a halálról, földi elmúlásról úgy beszélni, mintha a hitem ezt nem befolyásolná. Ugyanúgy, ahogy éveim számának növekedése hatással van az ezzel kapcsolatos érzéseimre, úgy Isten- és Krisztus-hitem is folyamatosan alakítja a halálhoz való viszonyomat. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy közeledtével nem gondolnék rá egyre többet, talán bevallhatom, néha félelemmel.

Felgyorsult világunkban sok mindenre nem jut idő, vagy csak kevés. Már szinte az erről való panaszkodásra is. Kevesebb idő jut élményeket megélni vagy feldolgozni, kevesebb idő jut szemlélni, „csak úgy” gondolkodni. Ennek köszönhetően mindent rövidítünk, egyszerűsítünk, tömörítünk. Egyre többször hangoznak el ilyen

mondatok lelkészek felé: „Nem kell erről vagy arról a dolgról olyan hosszasan beszélni... Nem kell az igehirdetést és az istentiszteletet olyan hosszán elnyújtani... Nincs időnk a látogatást fogadni, viszonzni...” Nem kell a halálról gondolkozni, pláne beszélni, az úgy is faktum. Pedig készülni kell rá.

Kiterjedt családomban az elmúlt évben több idős rokonunkat is elkísértük utolsó földi útjára. Minden egyes alkalommal törekednem kellett arra, hogy ne gépies legyen a részvétnyilvánítás. Tudjam átgondolni és megélni az elhunytal, de inkább itt maradt hozzátartozóival kapcsolatos együttérzésemet. Ezek kapcsán egyre többször jutottam el a saját magam elmúlásának gondolatához. Szembesültem hitem kettősségével. Hiszem és vallom a feltámadást és az örök életet. De ez velem is így lesz? Felkészülten ér majd? És mikor? Ezért állandóan ez kell, hogy járjon az eszemben? Igazából sem a saját, sem szeretteink elmenetelére teljesen nem lehet felkészülni. Egyedül mint Isten teremtő rendjének részét, és Jézus Krisztusban nekünk adott megváltását kell, hogy elfogadjuk. Számomra ez ad biztonságot és nyugalmat. Persze nem csak magamért vagyok felelős. Igazából egész életünk az erre való készülés ideje. Hittant tanító pedagógusként is ez az egyik feladat. A rám bízottakat minél jobban felkészítem az erről való gondolkodásra, a feltámadásban, pontosabban a Feltámadottban való hitre. Erről a bizonyosságról beszélni kell. Amit emberi erőnkől még megtehetünk, hogy minél kevesebb lezáratlan dolgot hagyjunk hátra az itt maradóknak.

Mészáros Tamás

IFJÚSÁG ÉS ELKÖTELEZŐDÉS ÉVE

2024-ben az ifjúságot, az ifjúsági munkát és az elköteleződést állítja középpontba a Magyarországi Evangélikus Egyház, kapcsolódva a 2023-as confirmáció és elköteleződés évéhez.

A tematikus év igéje Jézus kijelentése: „Én vagyok az út, az igazság és az élet...” (Jn 14,6) Az év programjainak megvalósításáért a Gyülekezeti és Missziói Osztályt (GyüMi) bízták meg, az osztályon belül pedig Szidoly Roland gyermek- és ifjúsági munkaágvezető, osztályvezető-helyettes felel a koordinálásért.

Kutatások, személyes beszélgetések és a tapasztalataink egyaránt azt mutatják, hogy az ifjúság megszólításának lehetőségeivel, a fiatalok confirmáció utáni egyházi elköteleződésével, az egyházunkban való szerepvállalással – vagyis egyházunk jelenével és jövőjével – mind országos, mind gyülekezeti szinten foglalkoznunk kell. A tematikus évben a megkezdett munkát kívánjuk folytatni, különös tekintettel a különböző szervezetek, egyházközségek és egyházi intézmények együttműködésére.

Az ifjúság éve igéjének kiválasztásakor tekintettel voltunk az életkori sajátosságokra. A sok kérdéssel küzdő, a saját helyét, küldetését kereső korosztálynak arra szeretnénk rámutatni, hogy keresztényként hogyan lehet teljes az életünk. Mit jelent számunkra, hogy Jézust követjük. Olyan programokra hívjuk őket, amelyek a műfajukat vagy a lebonyolításukat tekintve modernnek, ezeken keresztül indirekt vagy direkt módon adjuk át keresztény üzenetünket.

A tematikus év tervezésére munkacsoportot hívtunk össze különböző területeken szolgáló lelkészek, hitoktatók,

gyülekezeti munkatársak és gyülekezeti tagok közül. Fontos szempontnak tartottuk, hogy a gyülekezetekben zajló ifjúsági szolgálók munkáját tudjuk segíteni. A tematikus év tevékenységét öt csoportba rendeztük.

Az egyik ilyen a kiadványok szerkesztése a kiválasztott tematikához. Az Evangélikus Hittudományi Egyetem (EHE) oktatói kötete ifjúsági témában íródik, a GyüMi a Luther Kiadóval együttműködve egy ifióra vázlatokat tartalmazó segédanyagot készít az út-igazság-élet tematikájában, és emellett több gyermek- és ifjúsági kiadvány, játék fejlesztése folyik párhuzamosan az osztályon. Az egyházi kommunikációban, médiában, közösségi médiában való jelenlét megerősítését is fontosnak tartjuk. Rövid, teológiai-ismeretterjesztő videókat készít az EHE, valamint az ifiórákat bemutató imázsfilm is készül.

Hazai és külföldi konferenciák szervezésével, részvételen való támogatással is segíteni kívánjuk a gyülekezetekben, egyházmezőkben folyó ifjúsági munkát. Az egyházközségekben zajló munkát segítik egyes pályázataink is, és lehetőség van az osztály által működtetett interaktív programok meghívására.

Májusban indult a Teocaching nevet viselő, országos evangélikus élményközpontú természetjáró játék. Erre első körben ifjúsági csoportok jelentkezését várjuk, akik az ország öt különböző részén indulhatnak túrázni, közben bibliai-egyházismereti feladatokon keresztül erősödhetnek hitükben, Istenhez és az evangélikus egyházhoz való elköteleződésükben. A program honlapja: teocaching.hu. Fontosnak tartjuk országos programok, táborok, találkozók szervezését. Idén több, mint ötszázan vehetünk részt a gyermeknappal egybekötött országos evangélikus hittanverseny dön-

tóján. A kerületi missziói napokra ifjúsági programokkal készülünk. Négy (foci, ifjúsági, zenei és családosi) országos táborot szervezünk.

Az év egyik kiemelkedő eseménye a Nyíregyházán, 2024. július 10-14. között megrendezésre kerülő 14. Szélrózsza evangélikus ifjúsági találkozó. Az idei Szélrózsza alapigéjéül egy páli igeszakaszt választottunk: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9) Mottóként ebből az „Elég” szót ragadtuk ki. A fesztiválon körbejárjuk, hogy mi az, amiből elegendő van az életünkben, mi az, amiben túlzásba esünk vagy épp hiányt szenvedünk. Ha tudjuk, mi az elég, mit kaptunk és kapunk Krisztusban, akkor stabil alapokra helyezhetjük az életünket.

Az újítások, meglepetések mellett követjük a korábbi évek bevált gyakorlatait, az áhítatok idején most sem lesznek párhuzamos programok. Fellép az Aurevoir, a Margaret Island, a Blahalouisiana és a Platon Karataev is. Olyan formációkat kértünk fel, amelyek illeszkednek a Szélrózsza keresztény értékrendjébe, de „hívónevek” is. Nem titok: ezúttal is abban reménykedünk, hogy azok, akik csak az esti koncertekre jönnek be, mégis megéreznek majd valamit a Szélrózsza-hangulatból, ezzel is erősítve a missziói irányt. A nagy zenekarokat ezért egy evangélikus előzenekar vezeti majd be. Természetesen, lesznek fórumbeszélgetések, kiscsoportos beszélgetések, lelki programok, játékok, sportversenyek is.

Reméljük, hogy a tematikus év támogatja a gyülekezetekben zajló ifjúsági szolgálatot, és a fiatalok is megerősödhetnek Jézus mellett való elköteleződésükben.

Szidoly Roland

Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!

Huszonnyolc év után leköszönt Csernyin Sándor, a bakonycseryei gyülekezet felügyelője. Gyerekkora óta jelen volt a közösség életében, ezután is ott lesz. Életéről, családjáról, a gyülekezetben történt változásokról, fejlesztésekről kérdeztük őt.

Csernyin Sándor Bakonycseryén született, 1947-ben. Villanyszerelő inasként kezdett dolgozni Kisgyónbányán, az összes villamos berendezés hozzá tartozott. Elvégezte a technikumot Székesfehérváron, a villanyszerelő szakma mellett híradásipari technikus lett. 1971-ben Balinkabányára került, ahol alakult egy automatizálási csoport, azt a feladatot kapták,

hogy villamosipari szempontból korszerűsítsék a bányát. Megépítették a korszerű diszpécserközpontot, részese volt a bánya technikai fejlődésének, ott ismerkedett meg a számítógéppel. Harminchárom év után 1993-ban ment nyugdíjba. Nagyon szerette a munkáját, a tervező, kivitelező feladatokat. A számítástechnikai ismereteket később próbálta otthon és az egyházban, a gyülekezetben is hasznosítani.

Csernyin Sándor gyerekkora óta a gyülekezet tagja. Mindig járt templomba, készségesen segített, ha szükség volt rá. Nagyapja annak idején presbiter, apja gondnok volt. Gyerekkorában Gyekiczky János lelkészhez járt, őt követte Danhauser László, nála confirmálkodott, ő eskette össze a feleségével, a szintén bakonycseryei Kaviczki Erzsébettel. Ahogy férje, úgy ő is hasznos tagja a gyülekezetnek: kezdetben órálló volt, majd pénztáros, most is újraválasztották. Két gyerekük született, Sándor fiuk 47 éves villamosmérnök, közigazdász, Judit lányuk 45 éves, közigazdász. Négy unokájuk van, a negyedik idén pünkösdkor confirmál.

Csernyin Sándort 1996-ban választották a gyülekezet felügyelőjévé. Bencze Imre volt akkor a lelkész – aki Zászkaliczky Pétert követte –, a jelenlegi lelkész házaspár, Szarka István és Éva huszonöt éve szolgálnak a gyülekezetben. Csernyin Sándor elmesélte, hogy amikor 1996-ban adódott a lehetőség, hogy számítógépre vigyék a gyülekezet anyakönyvi, pénzügyi adatait, annak feltöltésében igyekezett részt venni, hiszen értett hozzá. Elkészült a gyülekezet hon-

lapja is. Bencze Imre lelkész idejében a gyülekezeti újság jelent meg, a honlap már modern formában mutatta be a gyülekezet életét.

Csernyin Sándor felelevenítette a gyülekezeti óvoda indulását. Annak idején gondolkodtak azon, hogy nyugdíjasházat alapítanak, de inkább az óvodát választották, így a fiatalokkal, fiatal szülőkkel is kapcsolatot tarthatnak. 2000 óta működik az intézmény. Jelenleg kétszoboros, hatvan a maximális létszám. Felekezeti hovatartozás nélkül fogadnak kisgyermeket, nemcsak Bakonycseryéről, de a környező településekről is, például Szápárról, Súról, és mindig túljelentkezés van.

A gyülekezetben történt felújításokról a volt felügyelő elmondta, hogy Bencze Imre idejében elkészült a templomtető cseréje, a padlástér szigetelése. 2009-ben Szarka István lelkéssel úgy döntöttek, hogy energiatakarékossá teszik a fűtést, korábban gázolajos hőlégbefúvóval fűtöttek. Most geotermikus energiával fűtik a templomot. A parókiára, imaterembe napkollektort szereltek. A hőszivattyúkat el kellett látni energiával, tavaly decembertől napelempark, naperőmű működik a templom mögötti részen. Felügyelői ciklusa alatt felújították a gyülekezeti termet, parókiát, ma elektromos harangozás működik. A Covid ideje alatt okostelefonnal próbálták az istentiszteleteket közvetíteni, most élő adásra alkalmas kamerarendszer van; az istentiszteleti alkalmakat élő adásban közvetítik, noha a személyes jelenlét ez nem pótolhatja. A településen megoldották azt is, hogy az idősebbeket kisbusszal viszik a vasárnapi istentiszteletre, így könnyebb eljutniuk a templomba. Az egyházfenntartói járulékot, perselypénzt, adományt nemcsak személyesen lehet fizetni, a hívek a gyülekezet számlaszámára is utalhatják. Csernyin Sándor beszámolt arról is, hogy a gyülekezetnek németországi és finnországi kapcsolata van, és évente hagyományosan borversenyeket is rendeznek.

Arra a kérdésre, hogy felügyelőként hogyan tudott együttműködni a lelkészekkel, úgy válaszolt: nagyon jó az együttműködés, családias a kapcsolat: Szarka István lelkéssel mindent megbeszélnek közösen, céljuk, hogy továbbra is fejlődjön, gyarapodjon a gyülekezet. Természetesen ehhez a gyülekezet pozitív hozzáállása, támogatása is kell.

Amikor a kedves igéjéről, énekéről kérdeztem, Csernyin Sándor a Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel című kántont említette, amit nagyon szeret. Ez arról szól, hogy nem szabad aggodalmaskodni. Van Istenünk, segítségünk, aki gondot visel ránk, utunkat folyamatosan kíséri, és nem hagy cserben bennünket, ha megvan az élő kapcsolat vele.

Balla Emőke

Halljátok az ígét!

Regény JEREMIÁS PRÓFÉTÁRÓL

Franz Werfel világirodalmi nagyság, bár nem tartozik a széles körben ismertek közé. A Halljátok az ígét! c. regénye lenyűgöző, látványos erejű mű, mint egy történelmi filmpozs.

Ajánlom a bibliaolvasónak, aki igazán szeretné megérteni Jeremiás történetét. Az anyanyelvű bibliák hozzáférhetőseége még nem jelenti azt, hogy nincs szükségünk segítségre, „beavatásra”. Luther is az ígének a hirdetését tűzte ki célul, és nem kérdőjelezte meg a pap és a tanító létjogosultságát. Ez a könyv remek beavatás, ígéhirdetés, értelmezés. Mert ember legyen a talpán, aki az Ószövetségből kihámozza és időrendben elhelyezi Jeremiás életének eseményeit, és megérti a korabeli világpolitika összefüggéseit. A könyv elolvasása után viszont már úgy lapozhatjuk fel 2 Kir, 2 Krón, Jer és JerSir vonatkozó részeit, mint aki ismerőseit keresi fel. A próféta látomásai, valóságos és jelképes cselekedetei (az iga hordozása, a korszó összetörése, az ágyékkötő elfoszlása, a földvásárlás) gazdagabb jelentéssel telítődnek.

A mű fikatív, kitalált elemei olyan szervesen épülnek a főszereplő életébe, küldetésébe, hogy az alapeszmét nem viszik mellékvágányra, inkább erősítik. Így például bizonyára az író ötlete, hogy Jeremiást sógornője meg akarja mérgezni, de az a Bibliában is tény, hogy családjá épp oly ellenségesen bánik a prófétával, mint a királyi udvar. A regényben többször visszatér a taposómalom hajtó megvakított emberek képe, amely megdöbbentő kifejezője az Úr törvényeire fittyet hányó kizsákmányolásnak. A szerző elviszi Jeremiást Kánaán minden tartományába, sőt Egyiptomba és Babilonba. Abban a korban, amikor a zsidóság többsége sodródik, és hódol az idegen vallások divatjának, Jeremiásban az egyiptomi és babiloni kultuszok megismerése éppen a saját istene, Jahve iránti hitet erősíti meg. Werfel a XX. század sodrásában, ordas eszmék áradása közepette kereste az igaz ösvényt és a saját

hovatartozását. Mint katolikus megírta a Bernadette dalát (1948), s mint zsidó származású európai megtalálta Jeremiásban a példaképet (1937).

Példaképet, mivel az ókori cselekményt keretező modern kerettörténetben megjelenik az író önarcképe. A

Holt-tenger partjának ígében időző értelmiségi társaság egy tagja feltűnő hasonlóságokat mutat a viszontagságos életű prófétával. Különös égi jelet kap, ami megérleli benne a tervet, hogy a Bibliára támaszkodva megírja Jeremiás történetét. Innentől kezdve világos, hogy a mi korunk prófétái a különleges, nehéz sorsú írók közül kerülnek ki, s Jeremiás küldetésének problémái ma is aktuálisak. Magányos a társadalomban, de Istene és néhány hűséges társa kíséri és segíti életútján. Az anyai és baráti szeretet, a tragikus szerelem emléke körülveszi az író és a prófétát.

Mitől nagyon aktuális még a regény 2024-ben? Egy nép, egy kultúra, egy vallás fennmaradása a tét, mégpedig háborús hisztéria közepette. Jeremiás tudja, hogy mindenek fölött áll Istennek az az ígérete, hogy népét megtartja. Innen ered, hogy a külpolitikai helyzetet mindig realisan ítéli meg, és mindig előbbre lát, mint kortársai. Látja Babilon katonai erejét, de látja annak hatalmas katonai erejét, de látja annak bukását is. Ismerős nekünk, magyaroknak az a helyzet, hogy egymással rivalizáló nagyhatalmak harapófogójába van szorítva az ország, és nem könnyű

megítélni, kinek kell ellenállni, ki előtt szükséges behódolni, ki áll nagyobb bosszút rajtuk. Ismerős a kultúrharca is: a környező népekhez és istenségekhez alkalmazkodók úgy gondolják, hogy ők a jólét és fennmaradás letéteményesei, míg a saját valláshoz ragaszkodók az egyetlen igaz Isten büntetésére figyelmeztetnek. Ismerős nekünk a rövid távú gazdasági haszonhoz kőrömszakadtig való ragaszkodás, amely korunk közemberére éppúgy jellemző, mint az ókori zsidókra, akik nem hajlandók a szombatvetet betartani, vagyis fenntartják az adószolgáltatást. Istennek bemutatott gazdag égőáldozattal akarják feledtetni az emberek iránti irgalom hiányát. Így utol is éri őket a még nagyobb kár, a háborús pusztulás.

Ismerős lehet, hogy katonai szövetség sodor egy népet háborúba. Ismerős a birodalmi logika, amelynek nem elég az Isten rendje, maga akarja rendbe tenni a világot doktrinér elképzelésével, másokra rákényszerített ideológiájával: „...a kis népek mint fölösleges hangok zavarták a pontosan

megállapított hangsor összecsendülését. Ki kellett hát irtani őket a világ muzsikájából, hogy ez a nagy zene végre teljes tisztaságában zendüljön meg. Velük együtt ki kell irtani isteneiket is, hiszen ez a sok isten megannyi suta eltévelyedés volt ama igazságtól, amelyet Babel minden időkre szóló érvénnyel kutatott ki. (...) A roppant haderő nem is Jákób népének, hanem inkább Jákób istenének szólt.”

És ismerős Jeremiás mély átéléssel ábrázolt sorsa, mert akik az igazságot és Isten hangját képviselik, azok ma is mindig ütközéspontba kerülnek. Ugyanakkor nem tudják őket figyelmen kívül hagyni, s ők a végső menedék a méltán vagy ártatlanul szenvedőknek. A regény végkicsengése pozitív. Az író-próféta feladata, „hogy megmutassa: csak a világ ellen lehet nagy az ember, és sohasem a világgal, hogy akiket mindig legyőznek, azok az örök győzők, s hogy a hang valóságosabb, mint a láрма. (...) Benne és általa is szól az ige.” Úgy is mondhatjuk: „Él, áll az ige igazul, akárki vesse, hányja.”

(Franz Werfel: Halljátok az ígét! K.u.K. Kiadó, é.n. Ford. Szántó Rudolf jogutódja.)

Goór Judit

Kedves Olvasóim!

Ismeretlen szerző tollából A sziget című tanulságos írást osztom meg veletek.

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien előkészítették hajóikat és elhagyták a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni. Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért imádkozott. A Gazdagság egy luxushajón úszott el a Szeretet mellett. Ő megkérdezte: - Gazdagság, el tudnál vinni magaddal? - Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely számodra! Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett: - Büszkeség,

kérlek! El tudnál engem is vinni? - Nem, Szeretet, nem tudlak elvinni! - válaszolt a Büszkeség, - itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak! Hát, a Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen elõtte hajózott el: - Bánat, kérlek, vigyél el magaddal! - Oh, Szeretet! - mondta a Bánat. - Én olyan szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon! A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett; olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta a Szeretet kérését. Hirtelen megszólalt egy hang: - Jöjj, Szeretet! Én elviszlek téged! Aki megszólalt, egy öregember volt. Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor földet értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást: - Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem? - Az IDÓ volt - mondta a Tudás. - Az IDÓ? - kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az IDÓ? A Tudás válaszolt: - Mert csak az IDÓ érti meg, hogy milyen fontos az életben a SZERETET!

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk Ő általa. ... és mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is öbenne. ... Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket. ... Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.”

(János első levele 4,9. 16. 19. és 21. versek)

Áldott nyarat kívánok minden kedves Olvasómnak!
Szeretettel: Orsi néni (Váraljainé Melis Orsolya)

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja

Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Megbízott felelős szerkesztő és terjesztés:

Koczor György

Email: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Benkóné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe:

8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2-4.

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8932 Zalaistvánd, Arany János tér 2-4.
Az újság kiadását adománnyal kérjük támogatni, melyet az alábbi számlára lehet befizetni:

Számlakezelő:

Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség

Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről:

IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés:

Sámel Zoltán

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

Hátlapon a malomsoki templom nagy harangja látható

Dunántúli
Harangszó